# 013 - vrijdag 27 april 2001 1:30
Friday 27 April 2001

vrijdag 27 april 2001 1:30
Hallo allemaal,

Ik hoop dat jullie niet erg teleurgesteld waren dat er gister geen email over Hans was. Dit komt omdat Hans' vader tot ruim middernacht bij Hans is geweest. Maar geen nieuws is goed nieuws.

Ik zal eerst even vertellen waar ik op dit moment ben. Ik zit nu op een kamertje in het gastverblijf van het AZG. En ja, ik ben dus bij Hans geweest vandaag. Ik heb jullie dit niet van te voren verteld, omdat ik nog niet wist hoe Hans zou zijn of wat mijn eigen reactie zou zijn. Een derde reden is, dat het 'bezoek-seizoen' nog niet is geopend. Dus het heeft geen zin om mij, Remco of Hans' familie te bestoken met vragen over wanneer en hoe laat. Hans zal vanaf nu mondjesmaat bezoek krijgen. Dit hangt natuurlijk geheel van zijn toestand af, aangezien deze nog steeds erg variabel kan zijn. Hij ligt natuurlijk niet voor niets nog op de intensive care. Hans zal zelf aangeven of hij bezoek wil en zo ja, wie. Ik hoop dat jullie hier begrip voor hebben, ondanks dat iedereen natuurlijk erg graag naar Hans toe wil.

Vele van jullie weten inmiddels dat ik in Vlissingen woon, en omdat Groningen en Vlissingen nou niet bepaald naast elkaar liggen, heb ik de reis in twee gedeeld. Ik ben gister in de namiddag vertrokken en bij mijn zus in IJmuiden blijven slapen. Vanmorgen ben ik omstreeks half elf richting Groningen gegaan. Ik was toen best een beetje nerveus. Je weet tenslotte toch niet wat je moet verwachten. Natuurlijk ben ik menigmaal bij hem in het AMC op bezoek geweest, maar dit is toch andere koek. Je hoort de verhalen, je kent wel iets van TV, je eigen medische onwetendheid en je eigen fantasie zorgen ervoor dat je niet helemaal zeker bent of je het wil zien. In je hart wil je zo graag, maar je hersenen kunnen je gevoel aardig in de war brengen. Natuurlijk is het feit dat Hans zelf wilde dat ik kwam, zo'n goede rede, dat het als een paal boven water stond dat ik zou gaan. Koste wat het kost, geen discussie over mogelijk.

Gelukkig  nam mijn verlangen om Hans te zien al snel de overhand. En voor ik goed en wel op de snelweg was, ging ik vol goede moed naar Groningen. Waarom weet ik niet, maar de ongerustheid is (gelukkig) niet meer terug gekomen. De reis verliep voorspoedig en aangekomen in Groningen stond de route naar het AZG ook perfect aangegeven. Ik was inmiddels door Roeland op de hoogte gebracht dat Hans ouders even terug waren naar Bloemendaal en pas tegen de avond weer in het AZG zouden zijn. Roeland verzocht mij te bellen zodra ik in de buurt van het ziekenhuis was gearriveerd. Hij zou me dan stiekem via de dienstingang naar een onbetaald parkeer terrein leiden. Natuurlijk stond ik eerst drie maal voor de verkeerde slagboom, maar goed. Zoek en gij zult vinden. Na enige ophef te hebben moeten maken bij de dienstdoende portier, over het wel of niet openen van de slagboom van de dienstingang, was ik eindelijk gearriveerd.

Roeland heeft mij opgevangen en begeleid naar de suite van de familie Jongejan wat ,terzijde, een allerminst onaardig appartement is. Nadat ik daar mijn laptop en andere spullen heb achtergelaten, zijn we even gaan lunchen.  Mijn maag stemden met dit initiatief wel te vrede in, omdat dit eigenlijk mijn ontbijt was. We hebben even wat bij gekletst, over koetjes en kalfjes gepraat en natuurlijk over het wel en wee van Hans. Nadat onze magen te vrede waren gestemd, zijn we richting de intensive care gegaan.
Daar aangekomen moet je eerst bellen met een arts, alvorens je überhaupt de afdeling op mag. Aangekomen bij kamer 4 is er een verplicht ritueel in de voorkamer. Dit betekent: Handen ontsmetten, gesteriliseerd jasje aan (met de sluiting op de rug, maar hier kwam ik pas achter toen Roeland in lach schoot. Ik wist dat dus niet.) vervolgens handschoenen aan en een mondkapje voor. Het uur U was genaderd. Door de ramen heen zag ik onze grote vriend al liggen. Zijn aanblik verraste mij zeer. Maar wel in positieve zin.

Natuurlijk is de intensive care wel wat anders dan de longafdeling in het AMC, de kamer is ongeveer twee keer zo klein maar er staat wel vijf maal zoveel apparatuur in. Slangen hier, slangen daar, infuus zus, afzuiging zo, monitoren, ledjes, lampjes, regelkastjes, bedienings panelen en ga zo maar door. Een dikke luchtslang loopt via zijn mondhoek zijn mond en keel binnen, vakkundig bevestigd met een halve rol Hansaplast (toeval?). Een tafeltje van de 24 uurs verpleging maakte de kamer compleet en vol tegelijk. (ja, er is 24 uur per dag een verpleger in Hans' kamer aanwezig) Maar wat al deze imposante apparatuur tot in het niets deed verdwijnen, was de gelaats uitdrukking van Hans. Zijn ogen, zijn pupillen, zijn gezicht, zijn handen, zijn huidskleur, zijn poging tot glimlachen. Eerlijk waar, ik heb hem er in het AMC wel eens slechter bij zien liggen. Natuurlijk heb ik het nu puur over zijn gelaats uitdrukking. Lichamelijk valt dit niet te vergelijken met het zijn opnamen in het AMC.
Na ongeveer een kwartier werden alle slangen, buisjes en infusen mij even teveel. Verpakt in het latex met een kamer temperatuur van 21,5 graden zweette ik uit al mijn poriën. Ik was bang om binnenkort naast de stoel te liggen. Ik probeerde om mijn gedachten wat te verzetten en vertelde mezelf dat ik me niet moest aanstellen. En tot grote opluchting werkte dit ook nog. De spraak kwam wat moeilijk op gang, je wilt zoveel zeggen, zoveel vragen, wetend dat hij niet kan antwoorden. Waar moet je beginnen? Ook de continue aanwezige verpleger maakt het allemaal wat onwennig. Gelukkig kan stilte soms meer zeggen, dan woorden ooit kunnen doen. Maar met het handen en voeten werk van Hans en mijn babbels, kwam het gesprek toch nog snel op gang. En met enige oefening vergaat het liplezen ook best aardig. Mocht het niet lukken, is er altijd nog pen en papier. Maar dat kost hem duidelijk veel energie. Uiteraard heb ik hem verteld van jullie massale reactie op de email en het net opgerichte en nu al druk bezochte forum. Nadat de zuster haar taak als postbode had volbracht, hebben Roeland en ik jullie post voorgelezen. Ook namens Hans bedankt voor alle

post, steun en geluks wensen. Inmiddels hadden we Hans al zo uitgeput met onze aanwezigheid, dat het hoog tijd werd om hem even te laten rusten.

Terug gekomen in het gastverblijf van het AZG, arriveerden Hans' ouders kort daarna. Nadat we elkaar even gedag hebben gezegd, kon het telefoon geweld beginnen. Gewapend met een arsenaal van 7 GSM's en 1 kamer telefoon, hebben we met z'n vieren geprobeerd om de KPN voor de tweede keer deze week lam te leggen. Nadat de pre-paid kaarten op waren, de accu's leeg en de antennes verschroeid, zijn we gaan eten in de binnenstad van Groningen, wat op een steenworp afstand van het ziekenhuis ligt. Tijdens het eten hebben we natuurlijk veel gepraat over Hans, over zijn verleden, over zijn toekomst. Ook zijn jullie massale reacties en medeleven zijn de revue gepasseerd. Met enige nadruk heb ik verteld, hoe goed ik Hans er uit vond zien. Gelukkig werd dit bij het avondbezoek bevestigd door Hans' ouders. Hans is sinds gistermiddag behoorlijk opgeknapt. En zo goed als vandaag, had hij er nog niet uit gezien. Hij kan je nu ook daadwerkelijk aankijken, zonder met zijn ogen weg te rollen. Het avond bezoek was van korte duur. We zijn omstebeurt even binnen geweest. Voor mij was kort maar hevig, bij het wedstrijdje wie kan er hardst in de ander zijn hand knijpen, moest ik toch even een keer extra slikken. Het was duidelijk te zien dat Roeland en ik hem 's middags behoorlijk hadden uitgeput.

Natuurlijk is het niet alleen rozengeur en maneschijn. Het is duidelijk te merken dat Hans nog veel pijn heeft. En met zo'n luchtslang in je keel, is het hoesten ook niet echt een pretje. Bij elke hoestbui komt er veel slijm naar boven, wat dan wordt afgezogen door de verpleger. Maar ook ten tijde van de hoestbui slaat enige apparatuur op tilt met alarm geluiden en vertonen Hans' armen en benen spastische trekken. De pijn is dan duidelijk van zijn gezicht te lezen.
Hoewel de artsen vermoeden dat het slijm enigszins verplaatst is vanuit de rechterlong naar zijn luchtpijp, wijzen foto's en andere nog geen duidelijke verandering uit ten opzichte van gisteren. Natuurlijk is stabiel zijn beter dan achteruit gaan en ook de goed merkbare verbetering in Hans' uitstraling spreekt voorzich. Hans' relatief goede conditie moet er uiteindelijk wel voor kunnen zorgen dat hij zijn $CO_2$ gehalte onder controle kan krijgen.

Zo zien jullie maar weer, dat ondanks dat dit mail nr. 13 is, het niet altijd ongeluk hoeft te beteken. Voor ik morgenochtend de stad Groningen en Hans helaas weer achter mij moet laten, bezoek ik Hans nog even. Maar ik ga nu eerst naar bed, het is nu half drie en de lokale schoonmaak ploeg komt mij om 09.00 al weer van mijn kamer verbannen.

ps. Hans heeft mij ooit eens verzocht de emails niet te emotioneel te maken, maar uitzonderingen bevestigen de regel.

Tot zover het reisverslag uit het hoge noorden,

Mike